

ningen istand til at imødegaae de denne paa-
hvilende Udgifter, deriblandt de ved Lovene af
24de April og 17de Mai 1868, Krigsmini-
steriet, extraordinært givne Bevillinger, som
have andraget 995,288 Rd. 3 Sk. For til-
enhver Tid at præstere de contante Udtællin-
ger, har det været nødvendigt for Finantsmi-
nisteriet i Tidrummet fra 31te Decbr.
1868 til 22de Februar 1869 mod en
Sikkerhedsstillelse af et Obligationsbeløb, stort
2,500,000 Thaler pruss. Courant, som
til Realisation var afgivet til Privatbanken,
at optage Caan i denne Bank til et samlet Beløb
af 1,500,000 Rd. som Forfud paa Udbyttet
af det nævnte Obligationsbeløbs Salg,
der paa Grund af mindre gunstige Con-
juncturer var sat i Vero. Endvidere optoges i
Nationalbanken tvende Caan, under 15de De-
cember 1868 500,000 Rd., under 11te De-
cember s. A. 300,000 Rd., der tilbagebetales
henholdsvis 9de Januar og 21de Januar
1869, medens Forfudet i Privatbanken først
endelig afvikledes i Finantsaaret 1869—70.

Forudsat, at Udgivelsen af saa betydelige
contante Beløb, som de saaledes tilveiebragte,
havde været forudsat i de ved Finantsloven givne
Bevillinger, formener Udvalget, at Finantsmini-
steriet maatte anses berettiget til de ffete Trans-
actioner; da dettes Raadighed over Reserve-
fonden ikke er begrænset ved Lovregler, og da de ffete
Transactioner ifølge deres reent midlertidige
Charakter neppe med Føie kunne henføres under
Caan i den Forstand, hvori dette Ord er taget
i Grundlovens § 47.

Hvad der fremkalder Tvivl med Hensyn til
Omsætningernes Lovmedholdelighed, er for-
meentligen ene den Omstændighed, at Finants-
loven ikke forudsætter Udgivelsen af saa be-
tydelige contante Beløb. Af Caanene er
nemlig 1,921,964 Rd. 12 Sk. anvendte
til dermed at betale Jernbaneentreprenu-
erne, som med denne Sum ere dækkede for
deres Krav efter Certificater, stort 2,155,886
Rd. 32 Sk., medens Finantsloven forudsætter, at
Entreprenuerne skulde betales ved Obligationer.
Det Beløb i 4 pCt. kongelige Obligationer,
som Entreprenuerne vare pligtige at modtage
som Betaling for deres Tilgodehavende til en

Cours af 96, er optaget i Kassebeholdningen
og fra denne overført i Reservecifonden med
Frædrag af den indvundne Rabat, der er ført
til Udgift paa Jernbanevæsenets Conto (fr.
nedenfor ved § 15).

Jernbaneentreprenuerens Betaling pr. Con-
tant istedeffor ved Obligationer til 96 er imidler-
tid et Forhold, der har fundet Sted igjennem flere
Aar, og om det end oftere har været gjort til
Gjenstand for Dmtale, har der dog ikke fra Rigsdag-
ens Side gjennem dens Beslutninger
over Statsregnskaberne været nedlagt nogen
Indsigelse derimod, og det naaget Finantsloven
ikke har indeholdt nogen Forudsætning, endfige
nogen Bevilling i den ommeldte Henseende. Naar
Udvalget dog troer at burde slutte sig til
Statsrevisionens Indstilling angaaende dette
Punkt, er det med den Hensigt i An-
mindelighed at udtale, at det netop
under den store Raadighed over Reserve-
fonden, hvoraf Finantsministeren er i Be-
siddelse, maa anses lidet ønskeligt, at der un-
der ordinære Forhold træffes Disposi-
tioner, der kunde have været undgaaede, og
som normalt ikke bør træffes uden at have væ-
ret forudsatte i Finantsloven.

I Forbindelse hermed troer Udvalget at
burde henstille til Overveelse, om det ikke vilde
være rettest under en eller anden Form, og da
næmligen ved Lov, at bestemme Regjertingens
Dispositionsret over Reservecifonden, da de Om-
sætninger med Hensyn til denne, som nu kunne
foretages af Finantsministeren uden nogen re-
gelbunden Control fra Rigsdagens Side, kunne
være af indgribende finantsfel. Betydning.

Under samme Paragraph er givet en Frem-
stilling af Sammenhængen med det Mellem-
regningsforhold, der siden 1845 har verfecet
mellem Statskassen paa den ene og Nyborg
Kjøbstad samt Svendborg Amt paa den anden
Side i Anledning af et Belanlæg imellem
Nyborg Skibsbro og Holdenhavn. Dette For-
hold, der gjordes til Gjenstand for Indstilling
ved Beslutningen over Statsregnskabet for
1867—68, er nu saa fuldstændigen oplyst,